

РЕШЕНИЕ

№ 6733

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **4224** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Л. Б., срещу мълчалив отказ по Искане с вх.№94-Б-426/24.11.2022г. в ТД на НАП- С. за възстановяване на законна лихва в размер на 45 129.94 лв., потвърден с Решение № 385/29.03.2023 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите. Релевиращи са оплакванията за неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят описва хронологията на събитията, като твърди, че в случая са извършени плащания към бюджета, които са основани на отменен акт и с оглед на това се явяват недължими. Излага аргументи за наличието на законовите предпоставки за прилагането на разпоредбата на чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Позовава се на съдебна практика. Твърди, че е понесъл вреди във формата на пропуснати ползи, тъй като поради наложеното обезпечение и впоследствие направен превод за обезпечение, е бил лишено от възможността да ползва собствените си средства, за което претендира лихва. Моли съда да отмени оспорвания акт и да върне административната преписка на НАП като даде задължителни указания за възстановяване на лихвата на Б. Б. в искания размер. В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява, не се представлява.

Ответникът- Директорът на Дирекция "ОДОП"- С. при ЦУ НА НАП, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли съда да

отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана по мотиви изложени в решението. Изтъква, че тази сума не е била внесена в резултат и въз основа на наложени обезпечителни мерки, а са самоинициативно внесени от страна на жалбоподателя, въз основа на издаденото постановление за обезпечителни мерки, по специалната сметка на ТД, които са преведени от запорирани сметки и жалбоподателят не е задължаван да я внесе, и тя си стояла там като сума внесена неясно защо. Смята, че лихва се дължи от датата на искането за връщане на сумата, защото не е внесена въз основа на акт на органите по приходите така, както е по разпоредбите на чл.129 ДОПК. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпращат представител.

Административен Съд С.- град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Няма спор, че със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221020001066-020-001/25.02.2020 г., е възложено извършването на ревизия на Б. Л. Б., за установяване на задължения за данък по чл. 48, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за данъчни периоди от 2014 г. до 2019 г.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК изх. №С200022-023-0000737/28.02.2020 г., са наложени следните обезпечителни мерки за заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в банките: „РАЙФАЙЗЕН БАНК“ АД, „ПИБ“ АД, „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД, „ИНВЕСТБАНК“ АД и „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД за сумата от 235 235,66 лв. С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК изх. №С200022-023-0000740/28.02.2020 г., е наложена възбрана върху 1/3 идеална част от земя и сгради, находящи са в с административен адрес: [населено място], [улица]. Липсват данни ПНПОМ да са обжалвани.

На 17.09.2020 г. по сметка на ТД на НАП С. за временно съхраняване на чужди средства за обезпечения в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД са постъпили суми в размер на 185 000,00 лв. и 18 594.00 лв., наредени с основание- за обезпечаване на РП, ЗВР №Р-22221020001066-020-001/25.02.2020 г.

Ревизията приключила с РА №Р-22221020001066-091-001/11.08.2022 г., издаден от Г. И. М. - орган, възложил ревизията, и Ю. С. Т.- С., на длъжност главен инспектор по приходите при ГД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен електронно на 31.08.2022 г. Видно от Таблица I на РА за ревизираните данъчни периоди от 2014 г. до 2019 г. не са установени допълнителни данъчни задължения.

Издадено е Постановление за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки изх. №0200022-024-0046830/28.10.2022 г. за възбрана върху 1/3 идеална част от земя и сгради находящи са в с административен адрес: [населено място], [улица].

На 24.11.2022 г. е подадено от Б. Л. Б. Искане вх. №94-Б-426/24.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., с което претендира възстановяване на преведената по сметка на НАП- С. сума в размер на 203 594.00 лв. и законна лихва за период от 16.09.2020 г. до дата па ефективно възстановяване. Към Искането са приложени: Платежни нареждания с дата 16.09.2020 г. за суми 185 000,00 лв. и 18 594,00 лв. в

полза на ТД на НАП С. по сметка [банкова сметка] с основание- за обезпечаване на РП, ЗВР №Р-22221020001066-020-001, Договор за използване на клиентска сметка по чл. 39 от Закона за адвокатурата.

На 07.12.2022 г. от отдел „Бюджет и финанси“ при ТД на НАП С. е възстановена на Б. Л. Б. сума в размер на 203 594,00 лв. с основание възстановено обезпечение. Във връзка с подадено от Б. Л. Б. Искане вх. №94-Б-426/24.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. не е било възложено извършването на проверка, съответно същото не е преценено по същество от компетентен орган по приходите и не е постановен изричен акт в резултат на извършването на такава преценка.

С жалба вх. №94-5-426/30.12.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. Б. Л. Б. оспорил мълчалив отказ по молба с вх. №94-Б-426/24.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., като е изложено, че му е възстановената му сума в размер на 203 594,00 лв., съответстваща само на внесената от него, но без претендираната законна лихва в размер на 45 865.20 лв., дължима на основание чл.129, ал.6 ДОПК. Отправил е искане за издаване на Акт за възстановяване и прихващане в частта на отказаното възстановяване на законна лихва в размер на 45 865.20 лева и да се укаже на публичния изпълнител да предприеме действия по възстановяване дължимите лихви за забава.

С Решение № 385/29.03.2023 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, е потвърден мълчалив отказ за възстановяване на законна лихва, във връзка с подадено Искане вх. №94-Б-426/24.11.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., по отношение на претендираните лихви в размер на 45 129,94 лв. и е оставена без разглеждане жалба вх. №94-Б-426#1/30.12.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-67/17.01.2023 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., по отношение на претендираните лихви в размер на 735,26 лв.. като недопустима и е прекратено производството в тази част, тъй като с А. №П-22221023021504-004-001/10.02.2023 г. на Б. Б. е възстановена лихва в размер на 735.26 лв., върху сумата от 203 594,00 лв. за период от 25.11.2022 г. до 07.12.2022 г. Видно от А. №П-22221023021504-004-001/10.02.2023 г., на основание чл.129 ДОПК, във връзка с Резолюция за извършване на проверка за прихващане или възстановяване №П-22221023021504-ОРП-001/01.02.2023 г., по повод постъпила жалба от Б. Б. е постановено възстановяване на недължимо платени и събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване общо в размер на 0 лева и лихва общо в размер на 735.26 лв., върху сумата от 203 594,00 лв. за период от 25.11.2022 г. до 07.12.2022г.

А. №П-22221023021504-004-001/10.02.2023 г. е оспорен по административен ред и с Решение №852/21.06.2023 г. е оставена без разглеждане жалбата на Б., като недопустима, поради липса на правен интерес и е прекратено производството по жалбата в тази част. В мотивната част органът е посочил, че е налице произнасяне с Решение № 385/29.03.2023 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

По делото е приета административната преписка и допълнително ангажираните писмени доказателства.

При тези фактически установявания, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна– участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Предвид това жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

По същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 129, ал. 2 от ДОПК, след постъпване на И., може да се възложи извършването на ревизия или проверка. В ДОПК е предвиден 30 - дневен срок за издаване на АПВ от датата на подаване на Искането за прихващане или възстановяване, ако в същия срок не е възложена ревизия - аргумент от чл. 129, ал. 3 от ДОПК. В разпоредбата на чл. 129, ал. 2 на ДОПК е предвидена възможността органът по приходите да прецени дали е целесъобразно издаване на А. или възлагане на ревизионно производство. Възможността е дадена алтернативно, а не кумулативно, доколкото проверката и ревизията са две самостоятелни производства, в които се установяват определени факти и обстоятелства, чрез различни способы и средства, предвидени в процесуалния закон.

По делото няма спор относно образувано ревизионно производство спрямо жалбоподателя с посочената по- горе ЗВР, както и за наложени ПНПОМ с постановление от 28.02.2020г., чрез запориране на изрично посочени в постановление банкови сметки, за сумата от 235 235,66 лв., приключило с РА №Р-22221020001066-091-001/11.08.2022 г., с който не са установени допълнителни данъчни задължения.

Безспорно е, че междуременно жалбоподателят е наредил на 17.09.2020 г. по сметка на ТД на НАП С. за временно съхраняване на чужди средства за обезпечения в „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД суми в размер на 185 000,00 лв. и 18 594.00 лв., с основание- за обезпечаване на РП, ЗВР №Р-22221020001066-020-001/25.02.2020 г., както и че в следствие с оглед изхода от ревизионното производство на 24.11.2022 г., на основание чл. 129 от ДОПК, лицето е подало посоченото по- горе Искане за прихващане или възстановяване в ТД на НАП С., за сума в размер на 203 594.00 лв. и законна лихва за период от 16.09.2020 г. до дата па ефективно възстановяване.

Не се спори и по това, че на 07.12.2022 г. е възстановена на Б. Л. Б. сума в размер па 203 594,00 лв. с основание възстановено обезпечение, както и с А. №П-22221023021504-004-001/10.02.2023 г. е възстановена лихва в размер на 735.26 лв., върху сумата от 203 594,00 лв. за период от 25.11.2022 г. до 07.12.2022 г.

Спорът е правен и се концентрира до претенцията на жалбоподателя за възстановяване на лихви от датата на превеждането на сумата от 203 594.00 лв. по сметка на ТД на НАП- 17.09.2020 г. в размер на 45 129,94 лв., а не както органът е приел от 25.11.2022 г. /датата следваща подаване на искането за възстановяване/ до 07.12.2022 г. /датата на възстановяване на сумата от 203 594.00 лв. на жалбоподателя/.

Съгласно чл. 129, ал. 6 ДОПК недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите. В останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1- 4. Нормата съдържа две хипотези, разграничени спрямо момента, от който се дължи законната лихва, като критерият е дали внасянето или събиране на недължимите суми е въз основа на акт на органа по приходите.

Несподелима е тезата на жалбоподателя за наличие на предпоставките за приложение на нормата на чл. 129, ал. 6 ДОПК, основана на твърдението, че внесената сума от 203 594.00 лв. е обезпечаване на прогнозния размер на задълженията му по извършваната ревизия, поради което като основание за извършените два превода е посочил /ЗВР/ №Р-22221020001066-020-001, т.е. че е внесена въз основа на акт на приходните органи.

Установено по делото е, че нареждането на парични средства в размер 203 594.00 лв. по сметка на ТД на НАП С. за временно съхраняване на чужди средства за обезпечения не е извършено въз основа на акт на органите по приходите, с който е установено публично вземане /РА/, а е направено по собствена инициатива на лицето, т. е. то има доброволен характер, както правилно е приела и административната инстанция. Този извод не се променя от целта длъжникът да защити свое имуществено право. По своята природа това плащане не представлява плащане към бюджета, а предоставяне във владение на фиска на определена парична сума, която да послужи за удовлетворяване на евентуални претенции за възникнали публични задължения. Релевантно е обстоятелството, че плащането не е извършено въз основа на акт на орган по приходите по смисъла на чл.129, ал.6 ДОПК, какъвто несъмнено не е постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки или ЗВР.

Безспорно, обезпечителното производство е различно от изпълнителното, но обезпечителните действия са пряко относими и подготвят принудителното изпълнение на бъдещите публични задължения, тъй като се налагат с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В тази връзка наложените мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК са указание, че въз основа на РА ще бъде предприето и принудително изпълнение, каквато е неговата непосредствена цел като изпълнителен титул. Именно установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14- дневен срок от връчването на акта, съгласно чл.127, ал.1 ДОПК, а не наложеното предварително обезпечение.

С оглед изложеното, в случая не възниква основание за претендиране на законна лихва на основание разпоредбата на чл. 129, ал. 6, изр. второ от ДОПК, който предвижда, че извън случаите по изречение първо /какъвто настоящият не е/ сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1-4.

Предвид това, жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора и претенцията на ответника за разноси-следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение от 100 лв. по Наредбата за правната помощ – чл.24 приложим във връзка с чл.78, ал.8 ГПК вр. с чл.144 АПК.

Мотивиран от изложеното, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Л. Б., срещу мълчалив отказ по Искане с вх.№94-Б-426/24.11.2022г. в ТД на НАП- С. за възстановяване на законна лихва в размер на 45 129.94 лв., потвърден с Решение № 385/29.03.2023 г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

ОСЪЖДА Б. Л. Б., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите

юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.
Решението може да се оспорва с касационна жалба в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на Република България от съобщаването му.

Съдия: